

Évközi 14. vasárnap – 2014. július 6.

Fáradt, kimerült katonák próbáltak kirántani egy nehéz ágyút a mély sárból, valahol Amerikában, a függetlenségi háború idején. Húzták, tolták, taszigálták, vonszolták – mozgott is az ágyú kereke rendesen! Azonban mégsem sikerült. Az eső sűrű cseppekben zuhogott. Már csak egy kicsi hiányzott, már csak néhány centi, már csak egyetlen ember ereje – de ez a hiány elég nagy volt ahhoz, hogy semmire se menjenek. A katonákat vezénylő tizedes lováról figyelte az erőlködést: egyre vörösebb fejjel üvöltötte a parancsszavakat, szidta az alárendeltjeit, káromkodott, csattogtatta a lovaglópálcáját, de eszébe sem jutott leszállni és segíteni, vagy a lovát egy pillanatra is az ágyú elé kötni. Már legalább húsz perce kínlódtak, amikor hirtelen kisebb lovas kontingens ért oda az elakadt ágyúhoz. A lovasokat fejük búbjától a csizmájukig szürke, durva esőköpenyek fedték, így nem lehetett őket felismerni. Az élen lovagló férfi lelassított, s oda kiáltott a tizedesnek. „Maga miért üvöltözik itt? Miért nem segít inkább a társainak?” „Mit képzelsz? Hiszen én tizedes vagyok!” – tiltakozott felháborodottan a másik. Erre a lovas férfi leugrott a nyeregből, ledobta magáról a köpenyét, mely alól generálisi egyenruha bukkant elő. George Washington volt, az amerikai gyarmati csapatok főparancsnoka. Odalépett az ágyú kerekéhez, maga is minden erejével taszított rajta, s az ágyú fél percen belül kinn volt a sárgödörből. Washington rápillantott az elképedt, szégyenkező tizedesre, majd így szólt a katonákhoz: „Ha legközelebb valami segítségre van szükségük, hívják csak bátran a generálist!”

Nem biztos, hogy az a legjelentéktelenebb, aki a legszürkébb. Nem biztos, hogy gyenge és erőtlen az, aki nem hősködik, nem feltűnősködik. Nem biztos, hogy kicsi az, aki alázatos és szelíd. Nem biztos, hogy buta az, aki nem beszél sokat, vagy legalábbis nem lekicsinylően, fellengzősen. Sőt! Legtöbbször a szürke, feltűnést kerülő emberek az igazán jelentősek és nagyok. A szelídek és alázatosak a valóban erősek. A kevesebb beszédű, nem lehengerlő stílusú emberek az igazán bölcsek.

A mai olvasmány – noha királyként várja az eljövendő Messiást – mégis szelíd és alázatos emberként írja le, aki számárháton érkezik Városába. Nem hősködik, nem erőszakoskodik, mégis Ő lesz, aki összetöri a harci íjakat, legyőzi a harci szekereket és békét teremt. Ez a jövendölés Jézusban teljesedik be, Aki valóban számár hátán vonul be Jeruzsálembe Virágvasárnap, a tömeg ujjongó hozsannázása közepette. Önmagáról úgy beszél, mint aki szelíd és alázatos szívű, aki megkönnyíti a megfáradtakat és békét ad a nyugtalanoknak. Igen, Jézus, a Leghatalmasabb, a Legerősebb, a Halál fölött Győzedelmes szerénységet, kicsinységet tanúsít. Nem kelt félelmet és rettegést, hanem békét és szeretetet sugároz.

Vajon miért van akkor, hogy oly sok ember nem tartja követendő példának ezt az alázatot és egyszerűséget? Miért vannak oly sokan, akik öltözködésükben, viselkedésükben, külsődleges megnyilvánulásaikban feltűnősködnek, gőgösek? Beszédjükben fennhéjázók, másokat megalázók! Ennek egyik oka lehet az, hogy ezek az emberek bizonytalanok önmagukban, saját belső értékeikben. Külső igazolást keresnek: az emberek elismerését, dicséretét, vagy legalábbis rettegő csodálatát. A belső üresség, vagy legalábbis súlyos bizonytalanság jele ez. Aki tisztában van önmagával, aki ismeri és értékeli saját értékeit, az nem viselkedik így. Fakadhat azonban a külsődleges megnyilvánulások eltúlzása és a gőgösködés abból is, hogy valakinek nincs rendben az Istennel való kapcsolata. Nem Isten ajándékának tartja a képességeit, sikereit, nem Isten szolgálatának mindazt a jót, amit tenni tud. Aki azonban tudja, hogy mindent Istennek köszönhet és embertársaiban is neki szolgál, annak nem esik neheze az alázat, a szelíd emberi magatartás.